

толкова за него, но при все това вслушалъ се въ съветитѣ му и пуствналъ Ивана въ града само съ нѣколцина конника и то за кжсо време. На около 100 стадии разстояние отъ стениѣ се разположили недалечъ единъ отъ другъ Иванъ и Андроникъ, и двамата жадуващи да превзематъ метрополията на Изтока. Понеже мирътъ още не билъ прекратенъ, Андроникъ млади поканилъ при себе си Ивана и подчиненитѣ му военачалници, нагостилъ ги и ги надарилъ, обещавайки имъ още по-голѣми дарове, ако се върнатъ въ отечеството си. Сжщевременно чрезъ свой пратеникъ се оплакалъ на царя, че е нарушенъ мирътъ. Михаилъ, като узналъ за бързото пристигане на младиятъ императоръ, самъ се убедилъ, че му е невъзможно да изпълни плана си. Съ най-бързи коне той изпратилъ пратеници до Ивана съ заповѣдъ веднага да се върне, следъ което българската войска тутакси се отдрѣпнала отъ околноститѣ на Цариградъ.¹⁶

Нѣколко дни следъ това, на 24 май 1328 г., Андроникъ III внезапно завладѣлъ Цариградъ и свалилъ отъ престола 70-годишния старикъ. Следъ четири години старецътъ умрѣлъ въ единъ манастиръ. Царъ Михаилъ, излъганъ въ надеждитѣ, които възлагалъ на междуособицитѣ, въ сжщата още година отпочналъ нови военни действия, но следъ нѣколко малки сблъсквания смѣтналъ за благоразумно да се помири съ Андроника III.

А между това враждата между владѣтелитѣ на България и на Сърбия отъ година на година се засилвала. Въ 1330 г. работата вече дошла и до война, която трѣбвало да реши бждещето на дветѣ държави¹⁷. За главенъ поводъ на тази война послужило лошото отношение къмъ кралица Ана. Приготовленията се почнали въ България. Сръбскиятъ кралъ, като узналъ това, забранилъ отъ 1 май да се пренася отъ венецианцитѣ презъ Сърбия соль за България, но безъ тая забрана да засѣга и Византия¹⁸. Следъ нѣколко дни къмъ Михаила се присѣдинилъ и Андроникъ III, който скоро преди това отблъсналъ сърбитѣ отъ Охридъ. Съюзницитѣ разчитали, че ще турятъ край на младата сръбска държава или поне ще я отслабятъ много като ѝ отнематъ разни области, а Михаилъ даже се хвалѣлъ, че ще постави престола си въ владенията на Стефана. Малко по-късно къмъ българо-гръцкия съюзъ се присѣдинили и влашкиятъ воевода Иванко Басарабъ, „чернитѣ татари“ и „Яшката държавица“¹⁹. Презъ пролѣтътъ въ Търново се събрали цѣли тълпи българи, ромъни, татари и бесарабци. Андроникъ преминалъ въ Македония, спрѣлъ се въ Пелагония и тамъ чакалъ да тръгнатъ и българитѣ, та нападението да почне едновременно отъ две страни.

Кралъ Стефанъ се силно разтревожилъ, когато билъ уведоменъ въ замъка си Породимле, въ подножието на Люботрънъ, за сключения за унищожението му съюзъ между двамата негови силни съседи. Въ последния часъ той пратилъ въ Търново молба за миръ, но пратеницитѣ му се върнали безъ успѣхъ. При невъзможността да се съпротивлява едновременно на два врага, Стефанъ искалъ, като застане начело на всичкитѣ си военни сили, да се справи най-напредъ съ единия отъ тѣхъ. Сръбскитѣ „властеле“ (боляри) съ дружинитѣ си се събрали на мѣстото, гдето Топлица се влива въ Морава, на равнината, която днесъ се нарича Добричъ (стр. 19) — класическа мѣстност на предишни боеве. Предполагали, че Михаилъ, който заминалъ за родовата си крепостъ Бдинъ, ще нахлуе отъ тамъ презъ Нишъ. Вмѣсто това, обаче, дошло съобщение, че царьтъ тръгналъ презъ София за Македония, сигурно, за да се съедини съ Андроника. Стефанъ тогава потеглилъ бърже на югъ, като се спиралъ по